

Arrest

nr. 216 854 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2018.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 april 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Ten aanzien van verzoeker werd op 24 april 2018 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

1.3. Op 30 april 2018 diende verzoeker een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad tegen de eerste bestreden beslissing. Dit beroep werd op 4 mei 2018 bij arrest nr. 203 515 verworpen.

1.4. Op 10 mei 2018 werd verzoeker gerepatrieerd naar zijn herkomstland.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

2.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 24 oktober 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.2. Verzoeker richt op 7 november 2018 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 januari 2019 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking van 24 oktober 2018 die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. Voor wat betreft het belang bij het beroep voor het bestreden BGV gedraagt de advocaat van de verzoekende partij zich naar de wijsheid van de Raad. Voor wat betreft het bestreden inreisverbod volhardt de advocaat van de verzoekende partij in de middelen van het verzoekschrift, waarbij hij specifiek de aandacht vestigt op het feit dat er geen rekening werd gehouden met het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België (van voor 2009) en op het feit dat er geen onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De advocaat preciseert hierbij dat het onderzoek van het CG dateert van 2016. De verwerende partij repliceert dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het verblijf in België, daar er in de bestreden beslissing een overzicht werd gegeven van de herhaalde 9bis-aanvragen, die allen werden afgewezen.”*

2.4. Door zich louter te *“gedragen naar de wijsheid van de Raad voor wat betreft het belang bij het beroep voor het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten”*, neemt verzoeker geen standpunt in over zijn belang en toont hij het actuele karakter van zijn belang niet aan (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810). Verzoeker brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat het beroep onontvankelijk voorkomt in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering, daar hij werd gerepatrieerd naar zijn herkomstland op 10 mei 2018 en het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) volledige uitvoering heeft gekregen. De inhoud van de beschikking blijft op dit punt dan ook overeind.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en dit bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing

3.1. Onder het kopje “*IV. Middelen tegen het inreisverbod*” van zijn verzoekschrift werpt verzoeker in een eerste en enig middel op: “*schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM*”. Onder punt IV.3. werpt verzoeker tevens de schending op van artikel 6 van het EVRM. Dit wordt beschouwd als een onderdeel van het eerste en enige middel.

3.2. De Raad herhaalt dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 24 oktober 2018 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De Raad herneemt verder het gestelde in de punten 2.2. en 2.3.

3.3. In zijn verzoekschrift brengt verzoeker voornamelijk op algemene wijze naar voren dat er geen rekening werd gehouden met “*zijn specifieke situatie*” en “*de actuele situatie in het land van herkomst*” en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden “*met alle elementen van zijn dossier*” en “*het geheel van elementen in dit dossier*”. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dan in concreto opwerpt dat hij meerdere procedures heeft opgestart om zijn verblijf te regulariseren en dat hiermee geen rekening werd gehouden, werd hierop in de beschikking ingegaan. Meer bepaald werd verwezen naar de motivering van het inreisverbod. Hierin wordt gewezen op acht afgewezen aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt hiertegen niets in. Waar verzoeker ter terechtzitting aanvoert dat “*geen afweging werd gemaakt in verband met het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België (van voor 2009)*” merkt de Raad op dat deze grief als dusdanig niet werd opgeworpen in het verzoekschrift. De Raad herhaalt dat de vraag tot horen er niet toe strekt onvolkomenheden in het verzoekschrift recht te zetten. Voor wat betreft verzoekers opwerping ter terechtzitting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en dat het onderzoek van het Commissariaat-generaal dateert van 2016, merkt de Raad op dat dit grieven zijn die werden ontwikkeld in het verzoekschrift en die ook werden beantwoord in de beschikking. Door louter te herhalen wat in het verzoekschrift staat, kan verzoeker de beschikking niet aan het wankelen brengen. Door voor het overige louter te volharden in de middelen van zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor ook op dit punt overeind.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA